

[Heick.]

gørelsen af Udlændinges Opholdstilladelse hos Politimyndigheden under Justitsministerens Ansvar. Fremmede Statsborgeres Forbliven eller Ikke-Forbliven her i Landet fik jo øget Aktualitet forud for den lige overstaaede Krig, og ogsaa under Krigen, hvor den saakaldte 5te Kolonne-Virksomhed fik et mægtigt Opsving. Situationen har for saa vidt nødvendiggjort en Udbygning af Kontrollen med Udlændinge her i Landet, og det er derfor ikke alene Justitsministerens Ret, men ogsaa hans Pligt at drage Omsorg for, at der ikke gives Opholdstilladelse til Personer, som med Føje kan mistænkes for at virke for Interesser, der undergraver Mulighederne for at opretholde Danmarks Riges Eksistens.

Derfor vil mit Parti i den foreliggende Sag ikke gaa i Rette med den højtærede Justitsminister, hvad det formelle angaar, idet Ansvaret, og ogsaa Magten, ligger hos Justitsministeren. Det er for saa vidt maaske heller ikke muligt at gaa i Rette med Ministeren, hvad det reelle i Sagen angaar; dels er den højtærede Justitsminister jo fremkommet med en Redegørelse, og dels antydede Justitsministeren, at der yderligere var Ting, som gjorde, at man havde truffet den paagældende Afgørelse.

Hvad jeg synes er det mest betænkelige ved Sagen, er den Maade, det hele er grebet an paa. Jeg vil her pege paa, at alt det, der er nævnt i Dag af Justitsministeren, er den store Offentlighed ganske ubekendt. Offentligheden kendte Redaktør Prien som en Mand, der kæmpede for den sydslesvigske Sag, og hans Kamp gik ud paa at tale den hjemmehørende Befolkningens Sag og forsvare dens Ret. Hans Kamp var en Kamp for de demokratiske Rettigheder i Sydslesvig, og ingen har paa hans offentlige Møder hørt ham foreslaa udemokratiske Midler i denne Kamp. Se, saadan stod han for den store Offentlighed baade herhjemme og i Sydslesvig, og naar saa Justitsministeren griber til disse drastiske Foranstaltninger uden samtidig at give Udtryk for, hvorfor dette sker, faar det let Karakter af et Overgreb, netop paa Baggrund af det, man i Offentligheden vidste om Redaktør Prien.

Det er nu meddelt i Pressekommentarer og underhaanden, at der var noget ved Prien, som ikke taalte Offentlighedens Søge-lys. Det er blevet meddelt, at han havde Tilknytning til udenlandske Magters Efterretningsvæsen o. s. v., o. s. v., og det har man for saa vidt slaaet sig til Taals med — det var det, jeg nævnte i min Indledning. I saa Henseende har Justitsministeren

Indlæg i Dag skuffet mig. Justitsministeren anførte forskellige Grunde til, at Prien blev udvist, og den ene af Grundene var, at Prien skulde have deltaget i illegalt Arbejde i Sydslesvig — det blev udtrykkelig nævnt, at det var en af Grundene. Jeg vil heroverfor sige, at det er meget, meget betænkeligt at statuere, at vi her i Danmark griber ind over for Personer, som tager Del i en eller anden Bevægelse i Sydslesvig. Derfor var jeg meget ked af, at Justitsministeren anvendte netop det Argument.

Endvidere sagde Justitsministeren, at Prien havde paadraget sig Englændernes Uvilje, og at man fra engelsk Side var utilfreds med, at man lod Prien faa Lov til at boltre sig herhjemme. Det er efter min Mening ogsaa et daarligt Argument. Jeg synes ikke, vi skal lade os diktere af, hvad Englænderne synes eller ikke synes, i Forbindelse med hvem vi skal give Asylret, og hvem vi ikke skal give Asylret.

Jeg var ogsaa ked af, at Justitsministeren næsten gav Udtryk for, at det var Sydslesvigske Forening, der havde foranlediget Udvisningen, og at Dr. la Cours Artikler i saa Henseende var et af Hovedargumenterne. Det er jo rigtigt, at Dr. la Cour rettede et meget voldsomt Angreb paa Prien, men Dr. la Cour har nu bagefter meddelt, ogsaa offentligt, at han fandt, at Udvisningen af Prien var en ganske unødigt Foranstaltning, saa derfor kan Dr. la Cour ikke tages til Indtægt for Ministeren i dette Spørgsmaal.

Jeg synes som sagt ikke, Tiden er til at spille mange Ord; det er en Sag, som fortaber sig i en Række Dunkelheder. Ministeren raillerede over, at det ærede Medlem Hr. Starcke kom med Oplysninger, som ikke var dokumenterede, idet han havde brugt Udtryk som „det blev nævnt“ og „det er sagt“. Det fandt jeg ogsaa var en Svaghed ved det ærede Medlem Hr. Starckes Indlæg, men naar Justitsministeren saa lige ovenpaa siger: Det er sagt mig, at Prien skulde have tilbudt Regeringen i Kiel sit Medarbejderskab til Bekæmpelse af Danskheden, saa brugte den højtærede Justitsminister selv denne Vending. Det havde været lige saa rigtigt, om en saadan Udtalelse havde været vedlagt en Dokumentation af, hvad der i Virkeligheden var sket.

Man havde Indtryk af, at Justitsministeren gerne vil bagatellisere Sagen, og der er ogsaa noget, der taler for, at der er lavet mere Blæst af den, end den faktisk kan holde til. Meg jeg vil heroverfor gøre baade den høje Regering og den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at der er visse Grunde til, at man i sydslesvigske Kredse